

Nu moest ieder medewerken om de stilte in huis te bevorderen. Gerbrand sliep, de slaap zou zijne krachten herstellen. Vader Adriaen schudde bekomerd het hoofd, daar hij het verwarde relaas omtrent het ongeval niet begreep. Men giste, men ried, tot eindelijk Cornelis ten huize van Gilles Valckenier vernam, dat deze Gerbrand, na een zeer wilden nacht, in den vroegen morgen bewogen had, hem naar Haarlem te vergezellen. Gilles had van een overleden schraperigen achterneef, die hem bij zijn leven de deur wees, een legaat ontvangen. Groote rouw had hij om den dood van zijn neef niet gedreven, dit getuigde het banket van den Nieuwjaarsdag, maar hij achtte zich toch verplicht bij de uitvaart van den erflater te Haarlem tegenwoordig te zijn. De begrafenis was op Dinsdag-morgen te elf uur bepaald.

Het had dien nacht bij zuid-oosten-wind duchtig gesneeuwd, maar de sterke bries blies bij zonsopgang de lucht weer blauw. Er scheen een heerlijke dag voor schaatsenrijders en narresleden aangebroken. Valckenier had daarom in zijn roes voorgeslagen met eene narreslede naar Haarlem te spoeden, van den Overtoom langs de vaart, den Schinkel, de Nieuwe Meer, de Haarlemmer Meer en het Spaarne. Nog geheel onder den indruk van het festijn had men paard en slede gehoord, en had Gerbrand zelf de teugels gegrepen. Een kwartier uurs lang ging het goed, men stormde vliegensvlug vooruit langs de Overtoomsche vaart en den Schinkel. Toen kwam het ongeluk op de hoogte van den Slooterweg. Misschien was het paard geschrikt, misschien had Gerbrand te woest aan den teugel getrokken, maar eensklaps reed de nar met groote kracht tegen een plankier aan den Slooterweg gebouwd, om goederen en vee in schepen en schuiten te laden of te lossen. Juist hier scheen het ijs zwak gebleven, het paard steigerde en de nar zonk door het ijs. Valckenier was er snel uitgesprongen, en had het paard bij den teugel gegrepen, terwijl Gerbrand met de slede ter halve lijve in het water zat. Gelukkig schoten enkele schaatsenrijders toe. Een paar reikten Gerbrand de hand, om hem uit zijn koud bad te bevrijden; een ander stond Valckenier bij, om de strengen los te maken. Toen had men Gerbrand zoo snel mogelijk doen hollen naar de naaste boerenwoning. Men had brandewijn gevraagd, eene volle flesch gekocht, en Gerbrand er een goed deel van door het keelgat gejaagd. Daar deze nu beweerde geheel hersteld te zijn van den schrik en de plotselinge ijsskoude indompeling, besloot Valckenier zijne reis naar Haarlem op te geven. Hij wikkelde Bredero in zijn eigen mantel, nadat deze bij den boerenhaard schoenen en hopen wat gedroogd had. Men wilde nu zoo spoedig mogelijk weer naar Amsterdam terug. Een paar boeren hadden de nar op het drooge gebracht, en van nieuws ingespannen. Men moest maatregelen nemen voor de mogelijke gevolgen van het ongeval, en daarom dronk Gerbrand langzamerhand de flesch brandewijn leeg. Valckenier had hem zooveel mogelijk onder den mantel verborgen gehouden, snel naar steê teruggejaagd, en hem tot aan de deur van het huis vergezeld.

Nadat Cornelis dit relaas uit naam van de Valckeniers had medegedeeld, hield de spanning op, die ouders, broeders en zusters had verontrust. Moeder